

Arrest

nr. 237 483 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2018 diende verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart in in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 22 mei 2019 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 229 618 van 29 november 2019 vernietigde de Raad de voormelde beslissing.

Op 16 december 2019 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.11.2018 werd ingediend door:

Naam: B. Voorna(a)m(en): A. Nationaliteit: Albanië
Geboortedatum: [...]1949 Geboorteplaats: O.,D. Rr: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

*X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie
Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, de genaamde B. F. (RR. [...]) op basis van artikel 40ter §2, 1° van de wet van 15.12.1980. Betreffende deze aanvraag werd reeds eerder op 22.05.2019 een beslissing genomen, echter deze werd vernietigd op 29.11.2019. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing moet worden genomen.*

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.’

Als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene volgende documenten voor:

- Uittreksel van bpost bank waaruit blijkt dat de belg [sic] op 24.05.2018, 22.06.2018: 1083,28 euro - 24.07.2018, 24.08.2018: 1096,48 euro - 21.09.2018, 24.10.2018: 1118,41 euro pensioen getrokken heeft.
- Uittreksel van bpost bank waaruit blijkt dat de belg [sic] tussen 14.05.2018 en 13.11.2018 maandelijks 700 euro ontving van haar dochter/schoonzoon.
- Verklaring waarin de dochter van betrokkene en de referentiepersoon verklaren dat zij gratis bij hun mogen inwonen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze verklaring slechts als een verklaring op eer kan worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het pensioen dat de Belg ontvangt inkomensgarantie voor ouderen betreft. Dat blijkt uit documenten die bij een eerdere aanvraag werden toegevoegd aan het dossier. Die aanvraag werd eveneens omwille van die reden geweigerd. Inkomensgarantie (IGO) voor ouderen is een vorm van sociale bijstand die kan worden toegekend aan personen ouder dan 65 jaar die behoeftig zijn. IGO kan daarom niet in aanmerking worden genomen als bestaansmiddelen van de Belg. (zie arrest 245.187 van 16 juli 2019 RvS) Wat betreft de bedragen die werden overgemaakt door de dochter/schoonzoon aan de referentiepersoon, deze bedragen kunnen evenmin in aanmerking worden genomen omdat de regelmaat en stabiliteit onzeker is. Het overmaken van dat geld kan op elk moment gestopt worden. Het is bovendien wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid van die Belg. (zie Grondwettelijk hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019)

Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat de aangereikte bewijsstukken van de bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen door hun aard en/of herkomst.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in de synthesesmemorie onder meer de schending aan van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst er in eerste instantie op dat moet rekening gehouden worden met de inkomensgarantie voor ouderen (hierna: IGO) bij het bepalen of de te vervoegen Belgische referentiepersoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Hij verwijst hierbij naar arresten door de Raad in Verenigde Kamers geweest van 21 februari 2020 nrs 232 987 en 232 988. Hij stelt dat de door verweerder in de nota met opmerkingen aangehaalde rechtspraak zowel van de Raad als van de Raad van State achterhaald is. Verzoeker verwijst naar andersluidende rechtspraak van de Raad van State van 18 maart 2019, nrs 243 962 en 243 963 en RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601.

Daarnaast meent verzoeker dat ook met de stortingen van zijn dochter/schoonzoon van ongeveer 700 euro per maand moet rekening gehouden worden. Hij verwijst daarbij naar een arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, nr. C-302/18 meer bepaald § 40, waarin het Hof heeft gesteld dat uit artikel 7, lid 1, onder c van richtlijn 2003/86 voortvloeit dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene. Hij wijst verder ook op de conclusie van het voormelde arrest waarin staat dat om de status van langdurig ingezetene derdelander te bekomen de aanvrager over vaste, regelmatige en voldoende inkomsten moet beschikken. Die moeten echter niet uitsluitend van de aanvrager zijn en kunnen ook inkomsten omvatten die door een derde aan de aanvrager ter beschikking gesteld worden. Dit voor zover ze vast, regelmatig en voldoende zijn. Verzoeker meent dat het argument van de gemachtigde dat de stortingen op elk moment kunnen gestopt worden niet dienend is, aangezien hij zegt dat ook maandelijks salarissen uit arbeidsovereenkomsten op elk moment kunnen gestopt worden.

Verder haalt verzoeker aan dat artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet is geschonden "bij gemis aan toetsing naar de voorgelegde bestaansmiddelen van de referentiepersoon [en diens inwonende zuster en schoonbroer], evenals een gemis aan behoefteanalyse". Hij citeert vervolgens uit een nieuwsbrief vreemdelingenrecht en internationaal familierecht aangaande de behoefteanalyse, weliswaar in het kader van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Hierin staat dat wat de vereiste van toereikende bestaansmiddelen betreft de Dienst Vreemdelingenzaken een aanvraag gezinshereniging niet automatisch mag weigeren. De Dienst Vreemdelingenzaken moet volgens verzoeker een individuele behoefteanalyse maken om te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien, zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand. De Belgische Vreemdelingenwet voorziet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een individuele behoefteanalyse moet uitvoeren bij elk inkomen dat lager is dan 120% van het leefloon tarief "persoon met een gezin ten laste". Hij stelt dat vaste rechtspraak van de Raad en van de Raad van State beslissingen veroordeelt van de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit niet blijkt dat de Dienst een individuele behoefteanalyse heeft uitgevoerd of op basis van welke analyse en elementen de Dienst tot de conclusie komt dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet voldoende zijn om te voorzien in de behoeften van het gezin. Hij concludeert dat onder meer ook moet rekening gehouden worden met het gratis inwonen in het huis van de schoonbroer en zus.

Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

"1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbeijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de

overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de beslissing motiveert dat de Belgische referentiepersoon onder meer een uittreksel van Bpost bank heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de Belg op 24 mei 2018 en op 22 juni 2018 een pensioen had van 1083,28 euro, op 24 juli 2018 en op 24 augustus 2018 een pensioen had van 1096,48 euro en op 21 september 2018 en op 24 oktober 2018 een pensioen kreeg van 1118,41 euro. Omtrent dit pensioen zegt de gemachtigde, anders dan in de beslissing van 22 mei 2019, dat hierover dient te worden opgemerkt dat het een inkomensgarantie voor ouderen betreft. Inkomensgarantie voor ouderen is een vorm van sociale bijstand die kan worden toegekend aan personen boven de 65 jaar die behoeftig zijn. IGO kan daarom niet in aanmerking genomen worden als bestaansmiddelen van de Belg. De gemachtigde verwijst hieromtrent eveneens naar het arrest van de RvS van 16 juli 2019, nr. 245.187.

Daarnaast stelt de gemachtigde dat er ook een uittreksel van de Bpost bank voorlag waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon gedurende een periode maandelijks 700 euro ontving van haar dochter/schoonzoon, maar dat deze inkomsten niet kunnen aanvaard worden aangezien de regelmaat en stabiliteit hierbij onzeker zijn, aangezien het overmaken van het geld op elk moment kan gestopt worden. Bovendien is het de Belg die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

De Raad merkt aangaande de IGO op dat hij werd geconfronteerd met tegenstrijdige rechtspraak van de Raad van State waarbij inderdaad, zoals de gemachtigde vermeldt in de beslissing en verweerder aanstipt in de nota, in het arrest van 16 juli 2019, nr. 245.187 werd gesteld dat met IGO geen rekening moest gehouden worden bij het bepalen van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon terwijl uit andere arresten van de Raad van State kan afgeleid worden dat wel met IGO moet rekening gehouden worden, zoals de arresten RvS 18 maart 2019 nrs. 243.962 en 243.963 en RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601, die verzoeker aanstipt, evenals het arrest van de Raad van State nr. 246.019 van 7 november 2019. Deze laatste twee arresten waren recenter dan het arrest van 16 juli 2019 waarnaar de gemachtigde en verweerder verwijzen.

De Raad heeft in Verenigde Kamers bij arrest nr. 232.987 van 21 februari 2020 dan ook gesteld:

“Met de wet van 4 mei 2016 werd artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin gewijzigd dat de met de wet van 8 juli 2011 ingevoegde woorden “de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen” als niet in aanmerking te nemen bestaansmiddelen werden vervangen door de woorden “de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”. De wetgever maakt bijgevolg geen gebruik meer van de zinsnede “aanvullende bijstandsstelsels, met name”.

De wetgever stelt nu uitdrukkelijk dat er geen rekening wordt gehouden met de middelen verkregen uit

- het leefloon

- de financiële maatschappelijke dienstverlening

- de kinderbijslagen en toeslagen,

- de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.

- de werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Op zich kan uit de opsomming weergegeven in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing, niet duidelijk worden afgeleid of de wetgever de IGO al dan niet heeft willen uitsluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (mutatis mutandis RvS 18 maart 2019, nr. 243.962, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601). Bijgevolg dient er opnieuw te worden nagegaan wat het doel van de wetgever was.

Het ontwerp dat tot de wet van 4 mei 2016 heeft geleid beoogde “de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten [te] verbeteren die door de Senaat (‘dienst Wetsevaluatie’) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging” en ook “de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt” (Parl.St. Kamer, 2015-16, nr. 54-

1696/1, 6, zie ook: RvS 18 maart 2018, nr. 243.962 en 243.963). De wetgever heeft dus te kennen gegeven de doelstelling die werd nagestreefd door de vorige wet niet te willen wijzigen.

Doordat de doelstelling van de wet niet is gewijzigd, dient te worden aangenomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mee mag worden gehouden. Bijgevolg dienen de bestaansmiddelen verkregen uit de IGO en TVG in aanmerking te worden genomen. De opsomming in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, van de inkomsten die niet in aanmerking mogen worden genomen, betreft dan ook een uitzonderingsbepaling die zoals alle uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moet worden geïnterpreteerd. Ook de Raad van State kwam, op basis van een analyse van de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 reeds tot het besluit dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet toelaat de TVG waaronder de inkomensvervangende tegemoetkoming (hierna: de IVT), uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (RvS 18 maart 2019, nr. 243.962 en 243.963, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601).

Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 blijkt duidelijk dat het de wil van de wetgever is om de TVG en de IGO op gelijke voet te behandelen.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde echter het volgende gesteld: "Het pensioen van de referentiepersoon bestaat hoofdzakelijk uit een inkomensgarantie voor ouderen, dit wil zeggen dat de referentiepersoon behoeftig is maar gezien zijn leeftijd geen leefloon meer kan krijgen maar dus wel een inkomensgarantie voor ouderen en zo wel degelijk ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter kunnen uitkeringen die onder sociale bijstand vallen niet in overweging worden genomen wanneer gezinshereniging wordt aangevraagd."

Gelet op het voorgaande kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat IGO wel in overweging moet worden genomen bij het bepalen van de bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger. Ter zitting erkent verweerder dat de Raad met andersluidende rechtspraak van de Raad van State is geconfronteerd en heeft hij ook kennis van de arresten genomen in verenigde kamers. Hij stelt dan ook "u zal daarover oordelen".

Een schending van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Waar verzoeker meent dat ook de maandelijkse steun van zijn familie van 700 euro moet in overweging worden genomen, volgt de Raad niet. Het motief van de gemachtigde dat de regelmaat en stabiliteit van die middelen onzeker zijn aangezien het overmaken van het geld op elk moment gestopt kan worden, is niet kennelijk onredelijk. Verweerder wijst er in de nota terecht op dat de Raad reeds bij arrest nr. 229 618 van 29 november 2019 hierover het volgende heeft gesteld:

"Daarnaast heeft de gemachtigde gesteld dat met de financiële steun van de familie geen rekening kan gehouden worden en dus dat dit deel van de bestaansmiddelen niet in aanmerking kan worden genomen. Wat dit laatste punt betreft kan de Raad volgen gezien het bepaalde in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019, nr. 149/2019. Er kan daarnaast inderdaad niet betwist worden dat deze giften op elk moment kunnen gestopt worden en dat er dienaangaande wel degelijk een verschil bestaat tussen giften van familie en een arbeidscontract."

Het komt verzoeker geenszins toe om op dit punt tegen het gewijsde van het arrest nr. 229 618 van 29 november 2019 in te gaan door opnieuw hieromtrent hetzelfde discours te voeren als hetgeen werd aangewend tegen de beslissing van 22 mei 2019. Waar verzoeker thans wel voor het eerst wijst op het arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, C 302/18 waarin het Hof van Justitie voor recht heeft verklaard dat: "Artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen moet aldus worden uitgelegd dat het begrip inkomsten in deze bepaling niet uitsluitend ziet op de eigen inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene, maar ook de inkomsten kan omvatten die door een derde aan die aanvrager ter beschikking worden gesteld, mits zij, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokken aanvrager, worden beschouwd als vast, regelmatig en voldoende." erkent de Raad dat dit op gespannen voet zou kunnen staan met het arrest van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019, nr. 149/2019 waarin op principiële wijze andere dan de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger-Belg worden uitgesloten, ook al heeft het arrest van het Hof van Justitie betrekking op langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en niet op Belgen. Echter het Hof van Justitie heeft zelf hoe dan ook duidelijk gesteld dat enkel wordt rekening gehouden met inkomsten die door een derde aan de aanvrager worden ter beschikking gesteld "mits zij kunnen worden beschouwd als vast, regelmatig en voldoende". De Raad heeft reeds in het vorige arrest nr. 229 618 gesteld dat de

gemachtigde kan gevolgd worden dat die familiale steun in casu niet als regelmatig en stabiel kan worden beschouwd en dat er dienaangaande wel degelijk een verschil bestaat tussen giften van familie en maandelijks salarissen uit een arbeidscontract.

De gemachtigde heeft dus terecht vastgesteld dat de maandelijks steun van de familie niet in overweging moet worden genomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, luidt deze bepaling als volgt:

“§ 1

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit de samenlezing van artikel 40ter, § 2 en artikel 42 van de Vreemdelingenwet blijkt dat indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° niet is voldaan, met name indien de bestaansmiddelen niet minstens gelijk zijn aan 120% van het bedrag zoals voorzien in de relevante wetgeving, de gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

In casu heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing gemotiveerd dat een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is. Er is volgens de gemachtigde niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat de bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen worden genomen door hun aard en/of herkomst.

Supra heeft de Raad echter vastgesteld dat de gemachtigde niet op rechtmatige wijze heeft vastgesteld dat geen rekening moet worden gehouden met de IGO.

Er zijn dus wel degelijk inkomsten van de Belgische referentiepersoon, zijnde haar pensioen van iets meer dan 1000 euro per maand. Dit bedrag bedraagt niet evenveel als het wettelijke referentiebedrag van 120% van het leefloon, maar zoals verzoeker aanstipt voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat in zo'n geval een behoefteanalyse moet gebeuren. De Raad van State heeft dienaangaande duidelijk gesteld dat “er [...] dus sprake [moet] zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de overheid tot een behoefteanalyse moet overgaan” (RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

Dat is in casu het geval. Het feit dat een deel van de voorgelegde bestaansmiddelen (terecht) niet in rekening worden genomen, volstaat niet om te stellen dat een behoefteanalyse in casu overbodig is.

De Raad volgt verzoeker dan ook dat een behoefteanalyse had moeten gedaan worden in het licht van de IGO en dat de gemachtigde daarbij alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van het bedrag dat nodig zijn om in de behoeften te voorzien kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. Elementen zoals het kunnen gratis inwonen bij familie, zoals verzoeker aanhaalt, kunnen hierbij inderdaad relevant zijn.

Verweerder herhaalt in de nota dienaangaande enkel dat de behoefteanalyse conform artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet overbodig is omdat geen van beide bestaansmiddelen kunnen in rekening gebracht worden. Nu supra blijkt dat de Raad dit verweer enkel volgt voor de stortingen van de familie, maar niet voor de IGO van de referentiepersoon zelf, kan dit verweer geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate ook aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES